

Arrest

nr. 92 272 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Urumiye en bent u Iraans staatsburger. Uw vader werd 21 jaar geleden op een dag meegenomen door de Iraanse autoriteiten en is sindsdien vermist. In Iran hebt u gewerkt als taxichauffeur. Sinds 1388 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2009 Europese tijdrekening) had u uw eigen wagen en uw eigen zaak. Op 29/04/1388 (20 juli 2009) ging u naar uw neef die een winkel had op Vali-e-Asr. Jullie waren in zijn winkel toen er op een gegeven moment een demonstratie ontstond. Er was een schietincident gebeurd en vervolgens kwamen alle mensen uit de buurt op straat om hun ongenoegen te uiten. Jullie begaven zich ook op straat. Op het kruispunt van Vali-e-Asr werd u samen met enkele andere mensen opgepakt door Iraanse

ordediensten in burger. U werd geblinddoekt en naar een gevangenis gebracht. Vijf dagen lang werd u vastgehouden. U werd geslagen. Verschillende keren werd u ondervraagd over uw deelname aan de demonstratie. U diende een document te ondertekenen waarin u beloofde niet meer te zullen deelnemen aan demonstraties en u werd vrijgelaten. In de eerste maand van 1390 (maart/april 2011) vroeg uw neef W. P. (...) – de zoon van een overleden broer van uw moeder die lid van de KDPI (Koerdische Democratische Partij Iran) was, H. P. (...) genaamd – of hij met zijn wagen voor uw taxibedrijf kon werken. U stemde toe. Op een dag praatten jullie over de Koerdische problematiek in Iran en u vertrouwde hem toe dat u iets wilde doen voor het Koerdische volk. W. (...) raadde u aan om eerst eens goed na te denken. Na twee weken sprak hij u opnieuw aan en u was nog steeds bereid u voor de Koerdische zaak in te zetten. W. (...) stelde u voor dat u met uw taxi personen of documenten kon brengen en halen van en naar hun bestemming. U werd vervolgens sympathisant van de KDPI. U mocht geen vragen stellen over de personen of documenten die u vervoerde. Op 18/01/1391 (6 april 2012) belde W. (...) u op. Hij vroeg u om de volgende dag drie mensen op te halen aan de brug tussen Urumiye en Tabriz en ze naar het dorp Ganizer dichtbij Sardasht te brengen. Op 19/01/1391 (7 april 2012) voerde u twee onbekende personen en D. (...) – een man uit een naburig dorp die u weliswaar niet persoonlijk kende maar die wel wist van welke familie en dorp u afkomstig bent – naar Sardasht. Diezelfde avond werd u thuis opgebeld door W. (...) die u vertelde dat deze drie personen opgepakt waren, dat D. (...) uw naam kende en dat het beter zou zijn dat u thuis vertrok. U vertrok onmiddellijk naar het dorp Mamakani, van waar uw familie afkomstig is, waar u verbleef bij uw neef T. (...), de oudste zoon van een broer van uw vader. T. (...) informeerde u dat de autoriteiten een huiszoeking hadden gedaan, uw auto in beslag hadden genomen en uw moeder hadden meegenomen voor ondervraging. T. (...) heeft vervolgens voor u een smokkelaar geregeld die u naar het buitenland kon brengen. U bent nog drie dagen in het dorp gebleven en op 22/01/1391 (10 april 2012) hebt u Iran verlaten. Op 23/01/1391 (11 april 2012) kwam u aan in een Turks dorp genaamd Dresje. Vervolgens bent u naar Van gereisd. Op 25/01/1391 (13 april 2012) bent u met de bus van Van naar Istanbul gereisd. Daar hebt u verder gereisd met een vrachtwagen. Op 27 april 2012 hebt u asiel aangevraagd in België. Uw moeder liet weten dat na uw vertrek Iraanse autoriteiten u 3 à 4 keer thuis zochten. U beschikt over uw shenasnameh (geboorteboekje) en het postpakket waarmee het werd verzonden naar België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw kennis betreffende de structuur en de werking van de partij waarvoor u beweerde te werken bijzonder beperkt is. Zo weet u niet of W. P. (...) – de enige persoon van de KDPI met wie u in contact stond en wie u persoonlijk kende gezien hij een neef van u was – al dan niet daadwerkelijk lid van de KDPI was. In dit verband verklaarde u aanvankelijk dat er op heden niemand van uw familieleden lid is van een oppositiebeweging of partij en dat u niet weet of W. (...) lid of sympathisant is van de KDPI. U beweerde dat noch W. (...) noch andere familieleden dergelijke informatie aan u toevertrouwden (CGVS, p. 14 en p. 16). U verklaarde uitsluitend dat u wist dat hij de zoon is van H. P. (...) (CGVS, p. 16), die ooit lid was van de partij en sneuvelde in 1362-1363 (1983-1984) (CGVS, p. 13). Later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat W. (...) sympathisant en lid was van de KDPI (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, veranderde u uw verklaringen door opnieuw te zeggen dat u over niets op de hoogte bent en hem nooit vroeg of hij lid of sympathisant was van de partij (CGVS, p. 23). U wist evenmin wat zijn (eventuele) taken binnen de partij waren. U hebt daar geen navraag over gedaan. Dat hij zijn rol in ieder geval niet zou bekendmaken aan u, is slechts een blote bewering (CGVS, p.16). Voorts wist u niet van wie W. (...) bevelen kreeg (CGVS, p. 18). Het is echter opmerkelijk dat u geen enkele informatie kunt verschaffen over de enige persoon door wie u in aanraking kwam met de KDPI en via wie u de door u aangehaalde opdrachten diende uit te voeren. Tevens verklaarde u dat u soms met uw taxi dozen diende te verplaatsen. Evenmin wist u iets af van wat er in deze dozen zat (CGVS, p. 18). In verband met uw onwetendheid zei u enkel dat u geen vragen mocht stellen (CGVS, pp. 15-16).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde sympathieën voor de KDPI (CGVS, p. 12) en uw verklaring dat u een wil had om zich te engageren voor het Koerdische volk (CGVS, p. 15) ernstig ondermijnd door uw gebrek aan kennis over het Koerdisch activisme in uw regio. Hoewel u weliswaar één naam noemde van een Koerdische journalist A. A. A. (...) (O.V. 6.835.804) die u hier in België hebt gezien en volgens uw verklaringen nu in België voor de KDPI werkt (CGVS, p. 14 en pp. 22-23), bent u blijkbaar helemaal niet op de hoogte over andere Koerdische activisten. U kon immers geen enkele Koerdische activist bij naam noemen. Evenmin wist u namen van Koerden die werden aangehouden of veroordeeld (CGVS, pp. 14-15 en p. 24). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het

administratief dossier, blijkt nochtans dat er in uw regio een heel aantal Koerdische activisten werden aangehouden en veroordeeld en dat er ook manifestaties werden gehouden naar aanleiding van executies. Hoewel de onderdrukking van de Koerdische Iraniërs door de Islamitische Republiek van Iran een lange geschiedenis doormaakte, werd de onderdrukking gevoelig opgevoerd sinds de aantreding van president Ahmadinejad in 2005. Omwille van de vrees van de Islamitische Republiek dat Koerdische activisten een separatistische onderstroom voeden die een gevaar vormt voor de integriteit van de staat en de nationale veiligheid, werden vele Koerden die opkomen voor hun identiteit of die kritiek uiten op de Islamitische Republiek van Iran het doelwit van willekeurige arrestaties en vervolging. Ook Koerden die op een vreedevolle manier politiek en sociaal actief zijn, al dan niet in het kader van een politieke partij, vormen evenzeer een doelwit voor de Iraanse autoriteiten. Tijdens de postelectorale campagne die werd opgezet om de tegenstanders van het regime te straffen, werden ook Koerden gevisieerd. Op 9 mei 2010 werd gerapporteerd dat er vijf Koerden werden geëxecuteerd. Eén van hen was Farzad Kamangar, een leerkracht en activist voor de rechten van Koerden die in juli 2006 werd gearresteerd. Deze aanhoudingen en executies gingen niet onopgemerkt voorbij en brachten een grote ontstentenis teweeg in Iran. Ze werden door velen gezien als een poging om een angstboodschap te verspreiden aan degene die van plan waren om te betogen op de dag van de verjaardag van de verkiezingen. Zo werden in verschillende steden in Iraans Koerdistan naar aanleiding van de executies van Mehdi Eslamian, Farzad Kamangar, Ali Heydarian, Farhad Vakili en Shirin Alam-Holi belangrijke protestacties en manifestaties gehouden. Vele andere gearresteerde en veroordeelde Koerdische activisten, onder meer Habibollah Latifi en Habibollah Golparipour, zullen hetzelfde lot ondergaan en wachten op hun executie. Hun brieven, gevangenisverhalen en de getuigenissen van hun familieleden geven ruchtbaarheid aan de schendingen door de Iraanse autoriteiten van het recht om een eerlijk proces te ondergaan. Van iemand die zich voor de Koerdische zaak in Iran inzet kan verwacht worden meer specifieke informatie te geven dan het louter algemeen stellen dat er veel Koerden actief zijn en aangehouden en opgehangen worden (CGVS, pp. 14-15).

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt ten slotte tevens uit het feit dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen (CGVS, p. 21). Nochtans onderhoudt u telefonisch contact met uw moeder (CGVS, p. 4). Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn. U gaf hiervoor de weinig afdoende uitleg dat de gesprekken met het thuisfront kort zijn (CGVS, p. 21). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovenop bovenstaande bevindingen is het overigens geenszins aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten u zouden zoeken omwille van banden met de KDPI, daar u louter werkte als taxichauffeur en geen informatie had over wie of wat u vervoerde en om welke reden. Op de vraag hoe u eigenlijk wist dat u opdrachten uitvoerde voor de KDPI, antwoordde u louter dat u de opdrachten kreeg van uw neef W. (...) die de zoon is van een overleden lid van de KDPI en u hem vertrouwde (CGVS, p. 15 en p. 18). U kende W. (...) echter enkel als neef en was niet op de hoogte van zijn (eventuele) politieke activiteiten zoals hierboven reeds werd uiteengezet (CGVS, p. 23).

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat wat betreft uw arrestatie op 29/04/1388 (20 juli 2009) naar aanleiding van uw aanwezigheid op een demonstratie, dat u na vijf dagen bent vrijgekomen door middel van het tekenen van een belofteverklaring (CGVS, p. 6). Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt geenszins dat u als gevolg van dit incident uw land van herkomst hebt verlaten (CGVS, pp. 15-17).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw geboorteboekje bevestigt uitsluitend uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet worden betwist, net zomin als het feit dat u uw geboorteboekje per post in België ontving.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Artikel 48/2 bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Aangaande de motivering van verwerende partij dat de kennis van verzoekende partij betreffende de structuur en de werking van de KDPI bijzonder beperkt zijn, meer in het bijzonder wist zij niet of haar neef W. P. al dan niet lid was van deze partij, wat zijn taken waren en van wie hij bevelen kreeg, stelt verzoekende partij dat zij niet meer wist dan dat de vader van W. P. lid was van de KDPI en werd vermoord, dat het gevaarlijk is om deel te nemen aan activiteiten van deze partij en dat men haar soms dozen gaf om te vervoeren, doch zij de exacte inhoud van deze dozen niet kent.

De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van enkele elementen van het voorgehouden asielrelaas echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Betreffende de vastgestelde uitermate gebrekkige kennis van verzoekende partij over het Koerdisch activisme in haar land van herkomst betoogt verzoekende partij dat in haar regio recentelijk geen executies omwille van sympathieën voor de KDPI hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij beweert de in de bestreden beslissing opgesomde namen van de Koerdische activisten wel te kennen, doch zijn deze namen dermate evident dat zij deze bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet heeft vermeld, aldus verzoekende partij. Indien deze namen haar op het gehoor zouden zijn voorgelegd,

had zij hierover informatie kunnen verstrekken. Ten slotte benadrukt verzoekende partij wel de journalist A. A. A. te hebben vermeld.

2.2.5.2. Voormeld verweer van verzoekende partij kan door de Raad niet worden aanvaard. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat wanneer aan verzoekende partij – een voorgehouden gedreven en actief sympathisant van de KDPI die daarenboven in het verzoekschrift *post factum* beweert dat de in de bestreden beslissing genoemde Koerdische activisten evidente namen zijn waarvan iedereen gehoord heeft – op algemene wijze wordt gevraagd een naam te geven van een Koerdisch activist of namen te geven van Koerden die werden gearresteerd of veroordeeld, zij er niet in slaagt ook maar één naam aan te reiken (administratief dossier, stuk 3, p. 14, 22 en 24) hoewel tal van evidente namen beschikbaar zijn. Verzoekende partij komt buiten een “neen” (administratief dossier, stuk 3, p. 24) niet verder dan het volgende te stellen: *“Veel mensen in Iran, veel koerden worden opgehangen, ik kon niet tellen, en ik ken ook niet iedereen. Als ik de namen van iedereen ken, dat is een immens groot boek.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Het schuldig blijven van ook maar één voor de hand liggende naam verhindert op fundamentele wijze enig geloof te hechten aan het engagement en activisme voor de Koerdische beweging door verzoekende partij in haar land van herkomst.

Verder oordeelt de Raad dat het vermelden van de naam van een Koerdisch journalist, die zij in België heeft ontmoet, duidelijk geen antwoord is op de vraag naar namen van Koerdische activisten en namen van Koerden die werden gearresteerd of veroordeeld.

2.2.6. Voor wat betreft het niet op de hoogte zijn van eventuele juridische procedures die tegen haar lopen in Iran betoogt verzoekende partij dat zij slechts tweemaal contact had met haar moeder en dat het enige wat zij vertelde was dat men nog steeds naar haar op zoek is.

De Raad is echter van oordeel dat van een asielzoeker toch wel kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contact te hebben met zijn thuisbasis teneinde te weten te komen op welke wijze zijn persoonlijke problemen aldaar geëvolueerd zijn. Dat verzoekende partij zich hierover niet diepgaand heeft bevraagd bij haar familieleden, vrienden, kennissen en eventueel door toedoen van een Iraans advocaat, wijst op een desinteresse die verder afbreuk doet aan de ernst van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en bijgevolg aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.7.1. Voorts steunt verzoekende partij onderhavige asielaanvraag zoals aangegeven in het verzoekschrift op het feit dat zij heeft deelgenomen aan twee manifestaties in Europa ten voordele van de Koerdische zaak en waar zij duidelijk herkenbaar is op de bij het verzoekschrift gevoegde foto's.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij gevoegde “*Subject Related Briefing*”, getiteld “*Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*”, van 24 januari 2011 blijkt dat de algemene teneur neerkomt op de vaststelling dat enkel leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden een risico lopen bij terugkeer naar Iran. Waar in deze *Subject Related Briefing* eveneens gewag wordt gemaakt van mogelijke problemen ook voor personen met een zeer laag profiel, stelt zij deze eventuele problemen vooral afhankelijk van de manier waarop betrokkene bij het verhoor op het ogenblik van binnenkomst in Iran antwoordt op de hem gestelde vragen. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe verzoekende partij ingevolge een tweetal keer lijfelijk aanwezig te zijn op een manifestatie ten voordele van de Koerdische zaak en gericht tegen het Iraanse regime, zonder enige vorm van verdere bijdrage in de organisatie van dit gebeuren, waardoor in haren hoofde enkel gewag kan worden gemaakt van een onbestaand tot hooguit uitermate laag profiel – indien zij bij aankomst in Iran al door de autoriteiten zou worden verhoord – dermate compromitterende antwoorden zou kunnen formuleren op de aan haar gestelde vragen dat dit een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het leven zou roepen en dit vooral in samenlezing met de vaststelling dat aan haar voorgehouden politiek engagement ten voordele van de KDPI in Iran zelf en het daaruit voortvloeiend gevisieerd zijn door de Iraanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en het opvallend gebrek aan kennis over het Koerdisch activisme in haar land van herkomst verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit

hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas en evenmin – zoals hoger gesteld – op haar voorgehouden status van *réfugié sur place* teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Aangaande het bij het verzoekschrift gevoegde attest van de KDPI te Parijs van 10 augustus 2012 waarin wordt bevestigd dat verzoekende partij sympathisant is van deze partij en Iran omwille van oppressie heeft moeten verlaten, wijst de Raad erop dat aan documenten, bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting een portretfoto neerlegt van een persoon waarvan zij beweert dat het haar om is, wijst de Raad er vooreerst op dat uit niets blijkt dat de afgebeelde persoon wel degelijk de oom van verzoekende partij betreft en kan door de Raad niet worden ingezien welk motief uit de bestreden beslissing door deze foto zou dienen te worden weergeld.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT